

Sygn. akt II AKa 183/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marzanna Piekarska-Drażek

Sędziowie: SA – Paweł Rysiński (spr.)

SO (del.) – Ewa Jethon

Protokolant: – st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2015 r. w Warszawie

sprawy J. S. (1) urodz. (...)

w R. syna F. i K. z d. S.

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 31 sierpnia 2011 r. sygn. akt VIII K 425/07

zmienia wyrok w zaskarżonej części – tj. wobec oskarżonego J. S. (1) – w ten sposób, że:

1. w pkt 86 wyroku, w odniesieniu do czynu z pkt XXXVII aktu oskarżenia, uzupełnia kwalifikację prawną czynu przypisanego o § 1 art. 65 k.k., a podstawę prawną orzeczonej kary grzywny o art. 4 § 1 k.k., zaś ilość stawek dziennych grzywny obniża do 300 (trzystu);

- w pkt 88 wyroku, w odniesieniu do czynu z pkt XXXVIII aktu oskarżenia, uzupełnia podstawę prawną orzeczonej kary grzywny o art. 4 § 1 k.k.;

- z mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy kary grzywny orzeczone za przestępstwa z pkt XXXVII i XXXVIII aktu oskarżenia i orzeka wobec J. S. (1) karę łączną grzywny w wymiarze 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 40 (czterdzieści) złotych;

2. utrzymuje w mocy wyrok wobec J. S. (1) w pozostałej części;

3. zasądza od J. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe należne za postępowanie odwoławcze, w tym 3200 (trzy tysiące dwieście) zł z tytułu opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE

W sprawie 26 oskarżonych o przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii J. A. S. skazany został za udzielenie pomocy do przywozu z B. do P. 66 kg heroiny z mocy art. 18 § 3 k.k. w zw. z

art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in. na karę 4 lat pozbawienia wolności i grzywnę; nadto z mocy tych samych przepisów za udzielenie pomocy do przywozu z B. do P.2 kg heroiny – na karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę. Sąd orzekł wobec niego karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 500 stawek dziennych grzywny po 40 zł każda (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 sierpnia 2011 r.).

Na skutek wniesionej od tego orzeczenia apelacji Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2014 r. – sygn. akt AKa 432/13 zmienił zaskarżone wobec J. S. orzeczenie w ten sposób, że uznał, iż czyny mu przypisane stanowią jedno przestępstwo za które wymierzył oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności i grzywnę.

Po rozpoznaniu wniesionej od tego orzeczenia kasacji Sąd Najwyższy wyrokiem z 14 maja 2015 r. uchylił wyrok w odniesieniu do oskarżonego

J. S. i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Wskazał na naruszenie przez Sąd odwoławczy reguł art.

434 § 1 k.p.k. ale nadto, że przyjęcie działania w ramach czynu ciągłego nie musi być, jak uznał Sąd Apelacyjny, zawsze korzystniejsze dla sprawcy i nakazał ponowienie całości postępowania odwoławczego w stosunku do J. A. S..

Rozpoznając sprawę ponownie w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego w oparciu o podstawy z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzuciła wyrokowi:

1) mającą wpływ na jego treść - obrazę przepisów postępowania, to jest:

a) naruszenie przepisu art. 2 k.p.k., w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k., 170 § 2 i 5 k.p.k., 201 k.p.k., poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i zaniechanie wyjaśnienia okoliczności, dotyczących zarzucanych oskarżonemu czynów, które to okoliczności nasuwały poważne wątpliwości, a ich wyjaśnienie mogłoby doprowadzić do odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy w zakresie popełnienia przez oskarżonego inkryminowanych mu czynów, w tym przede wszystkim ustalenia okoliczności koniecznych do weryfikacji depozycji składanych przez świadka koronnego S. S. (2), jak ustalenia dokładnych dat przekraczania granicy przez ustalone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku osoby, jakie rzekomo miały przewozić środki odurzające w postaci heroiny, w okresie od września 2000 r. do wiosny 2001 r., a także bezpośredniego przesłuchania wszystkich osób, mogących mieć wiedzę o opisanych czynnościach oraz zakresu świadomości oskarżonego, a nadto weryfikacji okoliczności wskazywanych w swoich wyjaśnieniach przez J. S. (1), w zakresie dotyczącym motywów dla których, S. S. (2) może obciążać swoimi zeznaniami wymienionego oskarżonego, w tym zaniechanie przesłuchania J. S. (3), żony oskarżonego - W. S., a także innych osób, w tym między innymi W. N., P. K.;

b) naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na popadnięciu przez Sąd Okręgowy w Warszawie, VIII Wydział Karny w dowolność ocen w zakresie odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. S. (1), a także błędną ocenę innych dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym zeznań świadka koronnego S. S. (2), oskarżonego J. M., świadka J. W., oraz wyciągnięcie nieprawidłowych wniosków z depozycji tych i innych osób, a także niedopełnieniu określonego przepisem art. 410 k.p.k. obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całokształt materiału dowodowego, zgromadzonego w niniejszej sprawie, wskazania z jakiego powodu Sąd przyjął za podstawę do ustalenia stanu faktycznego część tego materiału dowodowego, a zdezawuował inną;

c) naruszenie przepisu art. 424 k.p.k., polegające na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej materii oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, dlaczego część materiału dowodowego, w tym niektóre depozycje świadka koronnego S. S. (2), była dla Sądu podstawą do ustalenia stanu faktycznego, a inna nie

znalazła aprobaty tego Sądu, a nadto wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku wydanego wobec oskarżonego, ze szczególnym uwzględnieniem instytucji, o której mowa w przepisie art. 18 § 3 k.p.k., a nadto wskazania na jakich konkretnie oparł się przesłankach dotyczących osoby J. S. (1), wymierzając w stosunku do tego oskarżonego kary jednostkowe i karę łączną;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony J. S. (1) dopuścił się zarzucanych mu przestępstw, w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadziła do odmiennego wniosku.

Alternatywnie, na podstawie przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k.:

- rażąco niewspółmierność kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonej J. S. (1).

W konkluzji skarżący wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. S. (1) od zarzucanego mu czynu, bądź też o złagodzenie kar jednostkowych i kary łącznej, wymierzonych oskarżonemu.

Zarzuty apelacji okazały się niezasadne, dlatego nie mogły być uwzględnione jej wnioski.

Skarżący w pierwszej kolejności poświęcając temu znaczną część motywów wniesionej skargi, podnosi, że pisemne motywy wyroku nie spełniają ustawowych wymogów uzasadnienia, co w jego przekonaniu winno prowadzić do uchylenia wyroku. Pogląd ten jest o tyle chybiony, że wady uzasadnienia muszą być na tyle znaczące, by uniemożliwiały Sądowi odwoławczemu instancyjną kontrolę wyroku. W sprawie niniejszej sytuacja taka nie zachodzi. Sporządzone przez Sąd I instancji uzasadnienie pisemne wyroku nie jest perfekcyjne, nie mniej nie do tego stopnia, by dyskwalifikować zapadłe orzeczenie. Skarżący zdaje się nie dostrzegać, że w sprawie niniejszej Sąd wydał wyrok wobec 26 oskarżonych o 59 przestępstw. Już to tylko sprawia, że istnieją obiektywne trudności stojące na przeszkodzie w sporządzeniu perfekcyjnych, zadowalających skarżącego motywów pisemnych. Te zaś Sąd sporządził na 510 stronach, a w chwili obecnej wyrok jest w stosunku do większości oskarżonych prawomocny. Ta okoliczność również przekonuje o tym, że sprawa poddaje się, wbrew pogładowi obrońcy, kontroli instancyjnej.

Istota wniesionej apelacji, czy to w kontekście zarzutów obraży przepisów postępowania, czy błędnych ustaleń faktycznych sprowadza się do twierdzenia, że Sąd powinien wydać rozstrzygnięcie w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego S. nieprzyznającego się do winy, choć nie zaprzeczającego znajomości z małżonkami W. i innymi ze współoskarżonych, a nie w oparciu o wyjaśnienia obciążających go współsprawców procederu przywozu narkotyków zB. do P. – S. S. (2) i J. M.. Tymczasem z ich jednoznacznych depozycji, w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że oskarżony S. był pomocnikiem współsprawców przemytu koordynującym pobyt i wyjazdy „kurierów” przewożących narkotyki, dostarczał im heroinę, udzielał informacji (k. 16 – 19, 274 – 302 uzasadnienia).

Zeznania i wyjaśnienia św. S. i osk. M. są w kwestii udzielenia przez osk. S. pomocy do przywozu narkotyków z B. konsekwentne i jednoznaczne. Słusznie Sąd dał im wiarę skoro ich depozycje potwierdzają się wzajemnie, a odmówił wiary oskarżonemu. Swój pogląd na ocenę tych dowodów Sąd przekonująco umotywowwał. Fakt, że S. S. (2) jest świadkiem koronnym nie może, jak chce skarżący, dyskwalifikować jego zeznań zwłaszcza, gdy znalazły one potwierdzenie w wyjaśnieniach współoskarżonego J. M. – jednego z głównych organizatorów owego przestępczego procederu, który przyznał się do winy, wyjaśnił mechanizm przemytu i ujawnił jego współsprawców. Nie jest zatem sprawcą pomawiającym innych w celu uwolnienia się do odpowiedzialności.

W tym stanie rzeczy byłoby niezgodne z regułami oceny dowodów oparcie rozstrzygnięcia na wyjaśnieniach osk. J. S., a odmówienie wiary dowodom przeciwnym. To taki sposób procedowania byłby, wbrew podgladowi skarżącego, dotknięty dowolnością ocen i brakiem logiki.

Dlatego też uznał Sąd Apelacyjny zarzuty apelacji za nietrafne, w tym również zarzuty stawiane w oparciu o podstawę z art. 438 pkt 4 k.p.k. Te są wprost niezrozumiałe. Sąd skazał oskarżonego za dwie zbrodnie zagrożone karą od 3 lat do 15 lat pozbawienia wolności. Za czyn z pkt XXXVII a/o wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności, a więc bliską minimalnej granicy ustawowego zagrożenia, za czyn z pkt XXXVIII – karę minimalną. Karę łączną orzekł stosując regułę niemal pełnej absorpcji, bo w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy. Zarzut rażącej niewspółmierności tak wymierzonych kar pozbawienia wolności jest w tym stanie rzeczy oczywiście bezzasadny. Karę łączną grzywny Sąd również orzekł w kwocie umiarkowanej, a nie rażąco zawyżonej.

Z urzędu natomiast Sąd Apelacyjny uzupełnił kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu, w pkt 86 wyroku o § 1 art. 65 k.k. a podstawę prawną orzeczonej kary grzywny – pkt 86 i pkt 88 wyroku o przepis art. 4 § 1 k.k. W konsekwencji zmienił orzeczenie o wymiarze kary grzywny za czyn z pkt 86 wyroku, obniżając ilość stawek dziennych do 300, a to dlatego, że w chwili popełnienia tego czynu najwyższa ilość stawek dziennych grzywny wynosiła 360 – art. 33 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 8 czerwca 2010 r.

Następstwem tego rozstrzygnięcia było orzeczenie nowej łącznej kary grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych po 40 zł każda.

Orzekł Sąd nadto stosownie o kosztach i opłatach.